

РЕШЕНИЕ

№ 24294

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3999** по описа за **2025** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на П. И. С., [ЕГН], от [населено място], чрез адв.П. К., срещу Решение № 972/16.03.2025 г. по АНД № 13485/2024 г. на СРС, НО, 20 състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 23- 4332-007451 от 27.04.2023г., издадено от Д. Д. Д., Началник Отдел „Пътна полиция” при СДВР, по отношение на наложеното административно наказание глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.40, ал. 1, вр. чл.183, ал. 2, т.11 от ЗДвП.
В касационната жалба са наведени доводи, че решението е неправилно, постановено в несъответствие с нормите на материалния и процесуалния закон. Моли да се отмени решението на СРС в обжалваната част. Претендира разноси.
В съдебно заседание касаторът е редовно призован, не се явява. Представява се от адв. К., който поддържа жалбата.
Ответникът – началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ редовно призован, не се представява. В писмени бележки от 13.06.2025 г. се излагат доводи за неоснователност на подадената касационна жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.
Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.
Административен съд София - град, XI-ти касационен състав като прецени събраните по делото

доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218, ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, при което е приел за установено от фактическа страна следното:

На 06.03.2023 г., около 08:45 ч. П. И. С. управлявал автомобил в [населено място], на [улица]с посока към бул. Г. Д., лек автомобил марка/модел „Рено К.“, с рег. [рег.номер на МПС] . По същото време А. И. И. управлявал лек автомобил Шкода О. с рег. [рег.номер на МПС] , излизайки от гаража си на [улица], изчакал преминаването на автомобила „Рено К.“, с рег. [рег.номер на МПС] и спирането на последния и тогава излязъл от гаража на заден ход, заставайки зад управлявания от П. И. С. лек автомобил. Последният предприел движение на заден ход и ударил лекия автомобил Шкода О. с рег. [рег.номер на МПС] , нанасяйки му материални щети. Същият напуснал мястото на ПТП-то, без да сигнализира и изчака идването на компетентните органи. А. И. подал сигнал на тел. 112. На място пристигнал екип на ОПП-СДВР, който изготвил протокол за ПТП № 859895 /06.03.2023 г./ относно ПТП-то.

На 06.04.2023 г. П. И. С. се явил в ОПП, СДВР, попълнил декларация за ПТП, получил съставения срещу него АУАН, срещу който възразил. Въз основа на него е издадено НП № 23- 4332-007451 от 27.04.2023г., издадено от Д. Д. Д., Началник Отдел „Пътна полиция” при СДВР, по отношение на наложеното административно наказание глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.40, ал. 1, вр. чл.183, ал. 2, т.11 от ЗДвП, която част е предмет на настоящото производство.

Горната фактическа обстановка решаващият съд е възприел въз основа на събраните доказателства, включително показанията на разпитания свидетел М.. СРС е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и формираните правни изводи.

За да постанови решението си, районният съд е приел, че актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателното постановление /НП/ са съставени от компетентните за това органи, като при правилно изяснена фактическа обстановка е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието по чл.40, ал. 1, вр. чл.183, ал. 2, т.11 от ЗДвП, за което е санкциониран касаторът. Обвинението е подкрепено от доказателства, които са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в НП фактическа обстановка. Районният съд е изследвал релевантните за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че касаторът е извършил вменените му нарушения, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. С оглед горното, съдът намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянието по чл.40, ал. 1, вр. чл.183, ал. 2, т.11 от ЗДвП, както и че целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определеното наказание.

Съгласно чл. 40, ал. 1 ЗДвП, преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че

пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. На основание чл. 183, ал. 2, т. 11 ЗДвП, се наказва с 20 лв. глоба водач, който нарушава правилата за движение назад.

От наказаното лице не са ангажирани доказателства, оборващи факта на извършване на това нарушение. Напротив, от представената административна преписка, безспорно се установява, че от страна на П. С. е реализирано ПТП в следствие на нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗДвП.

Правилно административнонаказващият орган е квалифицирал нарушението като такова по чл.40, ал.1 от ЗДвП, въз основа на доказателствените материали, събрани в производството. Този извод е правилен и в пряко съответствие с доказателствената съвкупност. Не се констатира противоречия, които да обуславят отмяна на решението и потвърденото с него НП.

В АУАН фигурира както подробно описание на фактическата обстановка и обстоятелствата, при които е извършено нарушението по чл. 40, ал. 1 ЗДвП, така и правната квалификация е изрично упомената. Не се споделят доводите на касатора за затрудено право на защита и невъзможност на лицето да разбере в какво е обвинено.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл.63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 972/16.03.2025 г. по АНД № 13485/2024 г. на СРС, НО, 20 състав. ОСЪЖДА П. И. С., [ЕГН], да заплати на СДВР съдебни разноски по делото в размер на 100 /сто / лева.

Решението е окончателно.